

Sanktioner drabbar Nicaraguas fattigaste

USAs nya sanktioner drabbar Nicaraguas fattigaste

Biden-administrationen har tillkännagivit nya sanktioner som är avsedda att drabba de fattigaste i Nicaragua ? både deras plånböcker och den offentliga service som de är beroende av. Denna senaste attack mot ett litet centralamerikanskt land sägs som vanligt främja demokratin genom att sanktionerna kommer att "förneka Ortega-Murillo-regimen de resurser de behöver för att fortsätta att underminera de demokratiska institutionerna i Nicaragua".

Men alla vet att det verkliga målet är vanliga nicaraguaner som med överväldigande majoritet röstade för att återföra en sandinistisk regering till makten i förra årets val.

Alla som hörde eller såg [NPRs nyhetsinslag](#) om sanktionerna förstår att de är riktade mot "Nicaraguas guldindustri", underförstått att detta drabbar president Daniel Ortegas personliga skattkista. Verkligheten är en helt annan. Guldbrytning i Nicaragua ? som i allmänhet sker på ett mindre miljöskadligt sätt än i de flesta andra länder ? är en stor exportindustri som sysselsätter tusentals människor i en av landets fattigaste regioner. Den ger också betydande skatteintäkter, vilket bidrar till att finansiera regeringens enorma sociala program. Sanktionerna påverkar inte bara guldbrytningen utan alla som är involverade i den. Det uppenbara syftet är att skrämja bort investerare, administratörer och tekniker ? placera dina pengar i Nicaragua och förlora alla tillgångar du har i USAs banker, är det uttryckliga budskapet.

Var det en tillfällighet att sanktionerna tillkännagavs samma dag som den sandinistiska regeringen lade fram sin årsbudget för 2023? Den är 14 procent högre än innevarande år och mer än hälften går till sociala investeringar. Detta innefattar byggandet av inte mindre än nio nya offentliga sjukhus, 4 300 nya billiga bostäder, elektricitet till ytterligare 35 000 hushåll och massiva förbättringar av vatten och avlopp. En stor del av de nya investeringarna riktas mot landets underfinansierade karibiska regioner, som nu är ordentligt anslutna till de viktigaste befolkningscentrumen på Stillhavskusten genom nyligen färdigställda motorvägar och den enorma nya bron över floden Wawa. Dessa regioner är prioriterade bl.a. eftersom de skadades svårt av de senaste orkanerna. Regeringens noggranna planer för att skydda människor och återuppbygga drabbade bosättningar bidrog till att Daniel Ortega fick det högsta stödet i alla regioner under förra årets val. Är det ytterligare en tillfällighet att det är i dessa områden som guldutvinningen är en viktig källa till sysselsättning, och som nu är det specifika målet för USAs sanktioner?

NPR upprepar Trump-erans argument att Nicaragua är "ett hot mot USAs nationella säkerhet". Detta löjliga påstående för att rättfärdiga Bidens senaste åtgärder, har ingen grund i verkligheten. Nicaragua är ett av Latinamerikas minsta och fattigaste länder, med en befolkning på under sju miljoner, en av de lägsta försvarsutgifterna i världen och en BNP som endast motsvarar den för en medelstor stad i USA. Tanken att landet skulle hota ens sina grannländers säkerhet är absurd, än mindre USAs.

I State Departments pressmeddelande avslöjas ett annat skäl till sanktionerna: Nicaraguas allians med Ryssland. Bakom detta ligger Washingtons rädsla för att latinamerikanska länder, och inte bara de med vänsterregeringar, håller på att skapa närmare band både

med Moskva och Peking. Ett andra budskap är: om ni allierar er med våra fiender kommer ni att straffas. Inom detta finns ett tredje underförstått budskap: ni kanske tror att ni är en suverän stat, men enligt den "regelbaserade internationella ordningen", där vi bestämmer reglerna, måste ni göra som vi säger.

Medan jag skriver detta kommer nyheter om ytterligare exempel på USAs inblandning i ett annat lands angelägenheter, den här gången i grannlandet **Honduras**. USAs ambassadör Laura Dogu försöker skydda USA-företagens intressen, de som är involverade i författningsstridiga projekt som kallas "ZEDE" [zon för sysselsättning och ekonomisk utveckling] eller modellstäder och som inrättades av den tidigare korrupta regeringen. Den progressiva presidenten Xiomara Castros utrikesminister har formellt begärt att Dogu personligen förklarar varför hon försöker undergräva regeringens arbete för att återupprätta rättsstatsprincipen i de områden där ZEDE inrättades och varför hon motsätter sig Castros andra åtgärder för att rensa upp i den tidigare regeringens korruption. När hon var ambassadör i Nicaragua ägnade sig Dogu åt liknande inblandning.

I ännu ett exempel har *The Intercept* just avslöjat att Biden-administrationen i en rapport till USAs kongress fortsätter att stödja påståenden om valfusk i valet i **Bolivia** 2019, vilket öppnade för det makthögerövertagande som varade fram till slutet av 2020. Vänsterregeringarna i både Honduras och Bolivia hotas för närvarande av högern. I Bolivia har oppositionen inlett en generalstrejk i den rika regionen Santa Cruz. I Honduras uppmanar oppositionspolitiker sina anhängare att ha sina "vita skjortor" redo, en symbol för stöd till den vanärade f.d. presidenten Hernández och den korrupta klan som omgav honom. Detta just när Washington borde stödja folkvalda regeringar, som de kan ha meningsskiljaktigheter med, och inte underminera dem. Eller är det här vad utrikesdepartementet menar med att "främja demokrati"?

Dessa åtgärder är en del av ett bredare misslyckande från Bidens sida när det gäller att komma till rätta med fler progressiva regeringar i Latinamerika. Det mest anmärkningsvärda exemplet på detta var naturligtvis det pinsamma Amerikanska Toppmötet i Los Angeles, som många av kontinentens regeringar bojkottade. Sedan dess har colombianerna valt den progressiva Gustavo Petro till president och brasilianerna har i andra valomgången återvalt sin tidigare progressiva president Luiz Inácio Lula da Silva, "Lula".

I en artikel för Aljazeera skrev den kanadensiske akademikern John Kirk nyligen att "det är dags för USA att inse att Latinamerika håller på att förändras, och 2020-talets vänsteraktivism utgör ett tydligt förkastande av de senaste decenniernas politik". Han hävdar att regionen är öppen för dialog med USA, men som ett respektfullt utbyte av åsikter, inte "en föreläsning uppifrån och ner". Han kan ha rätt: trots tunga sanktioner har **Venezuela** inlett en sporadisk dialog med Washington, liksom **Kuba**, i begränsad omfattning.

Nicaragua, däremot, vägrade nyligen att ta emot USAs nya ambassadör Hugo Rodríguez efter att denne lovat USAs kongress att han skulle "stödja användningen av alla ekonomiska och diplomatiska verktyg för att få till stånd en förändrad inriktning i Nicaragua". Rodríguez fortsatte med att kalla Nicaragua för en "paria-stat" och visade på just den arrogans som Kirk beskrev som ett hinder för en förnuftig dialog. Samtidigt erbjuder Ryssland och Kina (och även andra stora stater som Indien, Japan och Sydkorea) utvecklingsbistånd utan de "föreläsningar uppifrån och ner" och det "demokratifrämjande" som Washington anser sig ha rätt att använda. Så länge USAs regeringar inte lär sig att uppträda på annat sätt kommer de att fortsätta att förlora vänner i Latinamerika snarare än att skaffa sig nya.

Afgj-redaktörens anmärkning: I efterdyningarna av att president Biden nyligen undertecknade en förordning som förbjuder USA-företag att göra affärer i Nicaraguas guldindustri, meddelade det kanadensiska transnationella företaget Calibre Mining Corp att det kommer att fortsätta sin verksamhet i Nicaragua. Ett annat företag, det brittiska Condor Gold, sade att det inte förväntar sig att sanktionerna från USA kommer att påverka deras verksamhet i landet. Förra året införde USA sanktioner mot Nicaragua genom "Renacer Act" bara några dagar före presidentvalet. Nu drabbas Nicaragua av fler sanktioner strax före kommunalvalet den 6 november som ett sätt att försöka påverka väljarna.

John Perry, NicaNotes 221103

/cv

[NicaNotes: New US Sanctions Are Designed to Hit Nicaragua's Poorest Citizens](#)

John Perry är bosatt i Masaya, Nicaragua och skriver för Council on Hemispheric Affairs, London Review of Books, FAIR och andra organisationer.

Gillar du det Svensk-Kubanska Föreningen gör?

Vill du bidra till kampen mot den omänskliga blockaden?

Swisha en tjuga eller valfri summa till

123 589 0975 eller pg **40 54 11 – 0**

Ett ännu mer betydelsefullt stöd är medlemskap!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap
(150 kr för pensionärer, arbetslösa och studerande)
– samma swish/pg som ovan